

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. 2. De ijs, qui notitiam ex confessione acceperunt mediatè & licitè, vel
illicitè.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

accumbere. *sup. n. 218.* Huc etiam revocantur VII. illi, quos poenitens ante confessionem consulit de aliquo suo actu, an teneatur illum confiteri? quomodo quoad substantiam, circumstantias: &c. quibus verbis in lingua non satis nota? v. g. latina, italica &c. *sup. n. 212. & 213.* VIII. qui scribit peccata alterius, ideo ea dictantis, quia tunc ipse scribere non potest, nec confiteri nisi ex scripto *sup. n. 214.*

259. IX. Qui videt aliquem extraordinario cuidam confessario clam & in loco occulto confitentem; contra Lug. *Disp. 23. n. 67.* dissentientem ex principio jam *sup. n. 232.* refutato. Etsi enim ille, de quo agimus, nullum ex peccatis confessis audiat; ex ipsa tamen hac clancularia confessione, ejusque aspectu accipit notitiam quandam alicujus reservati, vel alterius gravis peccati: sicut si aliquis videret gestus, per quos confitetur mutus, indeque conciperet notitiam aliquam de ejus peccatis. Confirmatur; Confessarius, qui audivit confitentem, non potest sibi confessum. *sup. n. 241.* ergo nec ille, qui vidit confitentem. X. Superior, à quo subditus per seipsum petit facultatem pro absolutione alicujus sui casus reservati, ab alia obtinenda. Lug. *cit. Disp. 23. n. 35.* Dian. *p. 5. 1r. n. Ref. 12.* & multi alii apud ipsum contra Coninch *Disp. 9. n. 47.* & alios, quia subditus hoc ipso accusat se de reservato suo peccato apud superiorem, & quidem in ordine ad absolutionem Sacramentalem, ergo hoc ipso facit superiori confessionem talem, quæ obliget ad sigillum. *sup. n. 185.* sicut etiam est illa, in qua superior reserva-

tum tantum peccatum subditi audit, & solam reservationem tollit; pro absolutione autem Sacramentali illius, uti & cæterorum peccatorum, si quæ habet, remittit ad alium. Neque obstat, quod subditus tunc, cum petit facultatem, non habeat dolorem de peccato, nec propositum emendationis, nec animum impetrandi absolutionem à superiore, sed ab alio; Nihil enim horum est necessarium requisitum ad confessionem sigilliferam. *sup. cit. n. 185. & 210.*

260. II. Classis est eorum, qui ex confessione Sacramentali notitiam v. g. peccati acceperunt immediate, sed illicitè. Horum I. est Laicus, aut Clericus, qui malitiosè fingit se esse confessarium legitimum, cum non sit. *sup. n. 117.* II. Laicus, cui quis scienter confitetur, ratus id hic & nunc valere, *ibid.* III. qui dedit operam facit, ut peccata, de quibus se poenitens coram Confessario accusat, etiam ipse furtivè percipiat. Bonac. *tom. 1. Disp. 5. q. 6. sect. 5. p. 3. n. 6.* & alii communiter. Ad hos etiam reducuntur. IV. illi, qui scriptam alterius confessionem legunt, *sup. n. 215.*

§. II.

De iis, qui notitiam ex Confessione acceperunt mediatè, & licitè vel illicitè.

261. III. Classis est eorum, qui ex confessione Sacramentali notitiam, v. g. peccati acquisiverunt mediatè tantum, sed licitè. Sunt autem I. illi, quibus confessarius vel alii audita in confessione Sacramentali revelant cum legitima licentia poenitentis, de quibus *sup. à n. 199.* II.

U 3

illi,

illi, quos confessarius cum licentia pœnitentis de auditis in ejus confessione consulit, iisque simul etiam de persona pœnitentis indicium præber, sed inculpabiliter, quia id facit prorsus ex indeliberato vel inopinato; vel ex licentia pœnitentis, eò quòd sine notitia personæ non possit bene dare consilium. Bonac. *l. c. n. 4.* Fagund. *Præc. 1. lib. 6. cap. 6. à n. 21.* Laym. *lib. 5. tr. 6. cap. 14. n. 18. in fine.* Lug. *l. c. n. 25.* Dicast. *n. 54.* & alii communiter contra Palao *cit. p. 19. §. 4. n. 8.* Vafq. & alios apud ipsum. Rationes vide *sup. n. 201. & seq.* quibus addè cum Dicast. quòd ejusmodi Consiliarius sit interpret Juris, ergò non minùs, quàm alius, qui est interpret facti, seu peccatorum commissorum, obligatur sigillo. III. Superior, cui confessarius, cum facultatem absolvendi pœnitentem à Casu reservato petit, simul etiam personam pœnitentis manifestat; sive jam ex inculpabili inadvertentiâ; sive cum licentia pœnitentis, uti fit, si alioquin superior justè negaturus sit facultatem. Reginald. *l. 3. n. 26.* Bonac. *l. c. n. 2.* Lug. *n. 34.* Dicast. *n. 41.* & alii contra Palao *l. c. n. 10.* & alios. Ratio, quia notitia, quam superior à Confessario hîc accipit de peccato & persona pœnitentis, dependet à prævia confessione Sacramentali, ergo est Sacramentalis & subjecta sigillo. IV. Superior, à quo Confessarius petit facultatem absolvendi à reservatis, prorsus rectâ tam persona pœnitentis, quàm peccati specie. Superior enim frangit sigillum, qui aliis dicit, in sua domo petitam esse, aut peti facultatem talem. Dian. *p. 5. tr. 11. Ref. 45.* vide etiam *sup. n. 227.* Unde V. Ille etiam Superior obligatur sigillo, qui

postquam dedit Confessario facultatem absolvendi à reservatis pœnitentem, pro quo recto ejus nomine & personâ petebatur, casu deinde intervenit, cum v. g. Cajus illi confessario confiretur; ut constat ex dictis *sup. n. 259.* Imò quia hic superior notitiam de peccato reservato Caji non habet tantùm ex illius confessione, quam videt; sed simul etiam ex priùs petita & data facultate absolvendi à reservatis; ideo ratione hujus teneretur adhuc ad sigillum, etiamsi deprehendisset, Cajum confiteri eidem confessario in publico. Vide de his Fag. *l. c. n. 2.* & Tamb. *de conf. lib. 5. cap. 4. §. 2. & seqq.*

262. IV. Classis est eorum, qui ex Sacramentali confessione notitiam v. g. peccati acceperunt etiam tantùm mediâtè, sed illicitè. Et sunt I. illi omnes, quibus confessarius, vel quivis alius peccatum pœnitentis, ex sola ejus confessione sibi notum, sine ejus licentia revelavit directè vel indirectè, deliberatè vel indeliberatè v. g. in ebrietate, amentia &c. II. omnes alii, ad quos à prædictis successivè per quamcunque longam seriem notitia peccati dimanat. Fag. *Præc. 2. lib. 6. cap. 5. n. 20. & cap. 6. n. 28.* Dian. *l. c. Ref. 7.* & alii omnes præter Medinam teste Lugone *n. 38.* Ratio, quia omnis hæc notitia ratione primæ suæ originis est, & semper manet Sacramentalis. III. itaque etiam Judices, si ad eos tandem etiam ex illicita Sacramentalis confessionis revelatione perveniat notitia delicti. Fag. *l. c. cap. 4. à n. 28.* & est communis DD. sententia teste Dicast. *n. 57.* Unde si Judex videat notitiam delicti, ad se delati, ortam esse ex malè revelata confessione, vel etiam tantùm ex læta scheda scriptæ

scriptæ confessionis, tunc non potest de tali delicto ullam inquisitionem aut processum instituere; & si fortè bonâ fide, vel ex ignorantia tam vitiosi ortûs jam instituit, tenetur, quamprimum advertit, abrumpere; omnia acta pro infectis habere, ipsam quoque sententiam damnationis, si fortè jam tulit, tanquam nullam & irritam retractare, reumque liberum dimittere; quia forum internum, & notitia delicti, ad illud forum pertinens, non habet, nec habere potest ullum commercium cum foro externo. Reginald. l. 3. à n. 29. Dian. p. 5. tr. II. Res. 27. v. unde.

263. Tanta porò est obligatio Confessarii, & aliorum, de quibus diximus, ad sigillum, ut si quando illorum aliquis non pessit proprium suum peccatum confiteri sine revelatione sigilli de alieno peccato (ut fieri potest, si quandoque Confessarius debet suo pœnitenti, vel ei, cui pœnitens est valde notus, confiteri) tunc potest & tenetur illud proprium suum peccatum reticere, etiam in articulo mortis. Lug. Disp. 23. n. 144. Tamb. de conf. l. 5. c. 2. n. 5. Fag. l. c. n. 9. & seq. Bonac. tom. 1. Disp. 5. q. 6. sect. 5. n. 21. & alii communiter contra Gabr. & Sorum, quorum sententiam non esse probabilem censet Suar. eamque esse temerariam docet Fag. Ratio, quia obligatio sigilli est major quàm obligatio faciendæ confessionem cum integritate materiali; ut patet ex eo, quòd in multis casibus licitissimè possimus confiteri tantùm cum integritate formali, sup. l. 1. p. 3. à n. 56. sigillum autem aperire in nullo casu licitum sit, nisi tantùm ex ultronea pœnitentis licentiâ, sup. n. 190.

IV §. III.

De ipso Pœnitente.

264. Ipse tamen pœnitens non obligatur sigillo ad tacenda ea, quæ in Confessione ipse vel Confessarius dixit, aut egit. Est communis apud Coninch. Disp. 9. n. 37. Tamb. l. v. cap. 4. §. 1. n. 1. Dicast. cit. Disp. 12. n. 173. quia obligatio sigilli imposita est Confessario, & aliis in favorem pœnitentis, & reverentiam Sacramenti; atqui pœnitens potest liberè, & sine omni irreverentia Sacramenti cedere suo favori. sup. n. 187. aliisque obligationem sigilli remittere, ergo cum hanc habeat à sua libera voluntate pendentem, non potest ipse eâ obstringi. Deinde pœnitens non agnoscit commissos tunc à Confessario defectus ex ejus confessione, ergo nec sub sigillo; cum hoc non nisi ex confessione oriatur, Dicast. l. c.

Nihilominus tamen pœnitens obligatur vi naturalis secreti ad ea occukanda, quæ à Confessario tunc fortè imprudenter & malè acta vel dicta fuerint; ita ut etiam mortaliter peccet prodendo aliquid, ex quo Confessarii fama aut honor notabiliter læditur: Nisi vel lex Charitatis, vel Jus commune ob bonum publicum jubeat manifestare aliquod Confessarii delictum in excipiendis confessionibus perpetratum, uti est sollicitatio ad venerea, machinatio mali contra Rempubl. vel etiam tertium. &c. Tan. tom. 4. Disp. 6.

q. 9. n. 135.

**

*

SE-